

афиши, предупреждаващи циганите, че ги очаква сурово наказание, ако останат в областта, където пребивават.

През 1609 г. Холандия получава независимост. С формирането на централно управление за циганите става по-трудно да се спасяват от гонения, бягайки от една провинция в друга. „Гонения на цигани“ (Heidenjachten) започват в началото на XVIII век за окончателното им прогонване от територията на Холандия. Войници и полиция претърсват горите за цигани. Декрет от 1714 г. забранява на местното население да приютява цигани. Цигани са екзекутирани в Затбомел през 1725 г. Предполага се, че до 1728 г. всички цигани напускат Холандия; дотогава са последните гонения срещу циганите. До 30-те години на XIX век, когато пристигат имигранти **синти** от Германия, в страната няма цигани.

От 1868 г. има сведения за три групи цигани, пристигнали в Холандия: унгарски бакърджии (от общността **калдераш**), босненски мечкари и циркови артисти синти от Пиемонт. Те разполагат с пари и валидни лични документи, но въпреки това са под непрекъснат контрол; това ги затруднява при упражняването на търговията, от която се препитават. В началото на XX век в Холандия пристигат търговци на коне **ловари** от Германия. През 1918 г. Законът за каравани и големи лодки, приспособими за жилища, въвежда мерки на контрол над чергарите и новопристигналите цигани. Открити са няколко места за паркиране на **каравани**.

По време на Втората световна война контролираното от Германия правителство принуждава живущите в каравани да пребивават само на определените за тях места. Чувствайки се под сериозна заплаха, много от чергарите и циганите изоставят караваните и се нанасят в къщи. Немците депортират всички заловени роми в **Аушвиц**. Сведенията са за превозени общо 245 затворници роми, от които оцелелите са 30 души.

След края на Втората световна война холандското правителство се заема с окончателното разрешение на проблема с караваните. През 1957 г. местните власти позволяват застрояването на площи за паркиране на каравани. Правителството отпуска субсидии за всяка каравана и 50% от разходите по застрояването на паркинга. През 1968 г. всички местни власти са задължени да участват в програмата. Целта е да се застроят 50 големи площи за каравани, всяка от които да представлява малко селище с училище, магазин и църква. Не след дълго близо 7000 чергари са настанени на тези площи и приблизител-